

Μεγάλε Θεέ, Ουράνιε Πατέρα, Γνωστέ μου Άγνωστε

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Paidi_proseuxi](#) Την πρώτη κιόλας μέρα της κατασκήνωσης άκουσα κάτι που με συγκλόνισε. Ήταν μια φράση μικρή. «Σε ψάχνει ο Θεός!» . Να 'ξερες, Θεέ μου, πόσο χάρηκα που το άκουσα! Σε αναζητώ κι εγώ και χαίρομαι, γιατί τώρα που με αναζητάς κι Εσύ είναι σίγουρο πως θα συναντηθούμε.

Εσύ, Θεέ μου, είσαι ο Πατέρας μου. Με ξέρεις τόσο καλά σαν Παντογνώστης που είσαι. Είμαι παιδί Σου και είσαι ο Δημιουργός μου. Με ξέρεις καλύτερα απ' όσο ξέρω εγώ η ίδια τον εαυτό μου. Όμως τι περίεργο! Πατέρα μου, αισθάνομαι πως είσαι για μένα ένας μεγάλος άγνωστος. Με συγχωρείς που σου το λέω, αλλά θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί Σου...

Εσύ με δημιούργησες, Εσύ με προίκισες με χαρίσματα, με κάλεσες κοντά Σου, γέμισες την αγκαλιά μου και τα χέρια μου με τόσα δώρα, μ' αγάπησες με μιαν αγάπη που όμοιά της στον κόσμο δεν είν' άλλη και μ' έχεις πάντα κοντά Σου και με συντροφεύεις και μ' έχεις μες στην παλάμη Σου να ζω. Κι εγώ... Σ' αισθάνομαι σαν ξένο. Σε φοβάμαι. Είμαι ένα μικρό, τιποτένιο, ανάξιο, αδύναμο πλάσμα, τόσο περιορισμένων δυνατοτήτων... Αδυνατώ να συλλάβω με το φτωχό, μικρό μου μυαλουδάκι τα μεγαλεία της θεότητός Σου, τη σημασία και την αξία, το νόημα και το μέγεθος της θυσίας Σου. Συγχώρεσέ με, Κύριε! Δε θέλω να νομίζεις πως είναι μάταιη η θυσία Σου για μένα. Μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς μου. Σ' ευχαριστώ που πόνεσες και θυσιάστηκες για μένα. Ώρες-ώρες όμως είσαι τόσο ακατανόητος!

Λένε πως, αν η ψυχή Σε βρει, δεν έχει ανάγκη από τίποτε άλλο. Και δεν προσκολλάται στα γήινα. Αποχωρίζεται απ' αυτά. Αλήθεια, υπάρχουν άνθρωποι που ζουν έτσι; Και πληρούνται Πνεύματος Αγίου και γίνονται θεοφόροι; Κι αν Σε πλησιάσουν και Σ' αγαπήσουν, Θεέ μου, είναι δυνατόν μετά από τόσο ισχυρή έλξη να μπορέσουν να επιστρέψουν ξανά στα γήινα, για να συνεχίσουν τις τετριμμένες, καθημερινές τους ασχολίες. Πώς είναι δυνατό αυτό, όταν νους και καρδιά συνεπαίρνονται; Και πώς συμβιβάζεται ο φόβος Σου και η αίσθηση της αναξιότητας και αμαρτωλότητάς μας με τη λαχτάρα και τον πόθο για την ένωση μαζί Σου; Πώς είναι δυνατό να γινόμαστε ένα με Σένα το Θεό, που φοβόμαστε και συνάμα αγαπούμε; Με Σένα, που γνωρίζουμε και συνάμα αγνοούμε; Με Σένα, που είσαι το πυρ που κατακαίεις και μαζί η δροσιά της ψυχής μας; Αν καταλαβαίναμε τι γίνεται στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, αν το συλλαμβάναμε σ' όλο του το μεγαλείο, θα μπορούσε να μείνει το μυαλό μας στη θέση του; Είναι δυνατό να

ζούμε σαν κανονικοί άνθρωποι, ύστερα από την ένωσή μας μαζί Σου;

Τους γονείς μου, τ' αδέρφια μου, τις φίλες μου, τους καθηγητές μου, δε δυσκολεύομαι να τους αγαπήσω. Τους βλέπω, τους αγγίζω, τους μιλώ, τους νιώθω κοντά μου. Με Σένα δε συμβαίνει καθόλου το ίδιο και λυπάμαι γι' αυτό... Θέ μου, ξέρω πως πολύ μ' αγαπάς. Και πως θα πάρεις το γράμμα μου και θα μου απαντήσεις. Σε παρακαλώ, μη σταματήσεις να μ' αναζητάς. Να με καταδιώκει το έλεός Σου. Ξεκίνησα κι εγώ και Σε ψάχνω. Κι όταν Σε βρω κι ανταμώσουμε, ω, τότε! Για τίποτε στον κόσμο μη μ' αφήσεις ν' αφήσω τη δική Σου αγκάλη...

Το παιδί Σου

A.

φοιτήτρια-Θεσσαλονίκη

Πηγές: Χριστιανική Φοιτητική Δράση- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr